

Μύθοι και απλές σκέψεις για την οικονομική κρίση. Η στροφή στην παραγωγή είναι η μόνη διέξοδος.

Ανδρέας Σταλίδης

Γράφει ο **Ανδρέας Σταλίδης**.

Ορισμένες σκέψεις για την οικονομική κρίση.

1. Την οικονομική κρίση δεν την έφερε το Μνημόνιο. Το αντίστροφο έγινε. Η κρίση έφερε το Μνημόνιο.
2. Το Μνημόνιο δεν είναι ασφυκτικά μέτρα μείωσης μισθών και συντάξεων και αύξησης της φορολογίας. Το Μνημόνιο είναι η δανειακή σύμβαση, δηλαδή μία συμφωνία κατά την οποία το ελληνικό κράτος δανείζεται χρήματα με τα οποία αποπληρώνει προηγούμενες δανειακές υποχρεώσεις. Η συμφωνία αυτή περιλαμβάνει ορισμένους όρους δανεισμού με τη μορφή α. στόχων δημοσιονομικών μεγεθών για την περίοδο της συμφωνίας και β. μεταρρυθμίσεων της ελληνικής οικονομίας.
3. Το πραγματικό μεγάλο και μακροπρόθεσμο πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας δεν είναι το μέγεθος του δημοσίου χρέους. Αυτό μπορεί να είναι όσο μεγάλο θέλει κανείς. Να το πω αντίστροφα: ακόμα και αν με μαγικό τρόπο μηδενίζονταν κάποια μέρα (πχ με διαγραφή), θα ξαναείχαμε πάλι πρόβλημα και μεγάλο χρέος σε μερικά χρόνια. Γιατί; Επειδή το πρόβλημα είναι άλλο: είναι ο μηχανισμός παραγωγής ελλειμμάτων.
4. Το βραχυπρόθεσμο πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας δεν είναι η αδυναμία καταβολής των δόσεων σήμερα. Είναι το ανάποδο: ότι οι δόσεις που πληρώνουμε σήμερα συνιστούν μόνο τους τόκους, όχι το κεφάλαιο. (Δεν μιλάω για τα δάνεια από το ΔΝΤ, αλλά από την ευρωζώνη). Μέχρι το 2020 πληρώνουμε μόνο τόκους και τότε θα αρχίσουμε να αποπληρώνουμε και το κεφάλαιο. Η διευκόλυνση αυτή αγοράζει χρόνο για να κάνουμε μεταρρυθμίσεις -και να αρχίσουμε να παράγουμε- ώστε να έρθει η οικονομία σε θέση να μπορούμε τότε να αποπληρώνουμε μεγαλύτερα ποσά. Τα ποσά εξυπηρέτησης των δανείων σήμερα δεν είναι μεγαλύτερα από τα αντίστοιχα ποσά πριν την κρίση ή πριν από 10-15 χρόνια.
5. Η λύση στο πρόβλημα λοιπόν, δεν είναι η διαγραφή χρέους – αν και βοηθάει βέβαια – ή το

κούρεμα. Η λύση είναι η στροφή στην παραγωγή.

6. Η πάταξη της φοροδιαφυγής επίσης δεν θα λύσει (από μόνη της) το οικονομικό πρόβλημα. Λύση είναι πάλι η παραγωγή. Η παραγωγή πλούτου φέρνει εισοδήματα. Τα εισοδήματα θα φέρουν φόρους. Οι φόροι θα εισπραχθούν. Όταν στην Ελλάδα σήμερα δεν υπάρχει παραγωγή αγαθών ή υπηρεσιών, δεν υπάρχει ούτε παραγωγή πλούτου, άρα ούτε εισοδημάτων, άρα δεν υπάρχει το υλικό για να φορολογηθεί. Η πάταξη της φοροδιαφυγής σήμερα έχει νόημα μόνο για εισοδήματα του παρελθόντος. Σήμερα η οικονομία κοιμάται.
7. Μήνας μπαίνει, μήνας βγαίνει και οι Έλληνες πληρώνουν 4 δις για τις εισαγωγές τους ενώ εισπράττουν λίγο περισσότερο από 2 δις από τις εξαγωγές τους. Είναι αυτό βιώσιμο; Δε νομίζω. Πάλι η λύση είναι η παραγωγή και μέσω αυτής η εξισορρόπηση του ελλειμματικού ισοζυγίου.
8. Η διαγραφή χρέους ή ένα γενναίο κούρεμα από τους δανειστές (πχ τη Γερμανία) όχι μόνο δεν επαναφέρει την εθνική κυριαρχία στη χώρα, αλλά τη μειώνει περισσότερο. Αυξάνει την υποτέλεια στους δανειστές. Πότε επανέρχεται η εθνική -οικονομική- κυριαρχία στη χώρα; πότε μειώνεται η υποτέλεια; Όταν η χώρα παράγει αγαθά τα οποία καταναλώνει ο υποτιθέμενος επικυρίαρχος. Σήμερα, οι Έλληνες είναι που καταναλώνουν Γερμανικά προϊόντα και δεν πουλάνε τίποτα που καταναλώνουν οι Γερμανοί. Αυτός είναι ο λόγος της οικονομικής εξάρτησης. Λύση και πάλι είναι η παραγωγή. Η παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών που θα καταναλώνουν άλλοι λαοί. Μόνο έτσι θα ενισχυθεί η εθνική και οικονομική κυριαρχία.
9. Το εμπορικό ισοζύγιο (εισαγωγές-εξαγωγές) δεν θα ισοσκελιστεί με τη μείωση των εισαγωγών, αλλά με την αύξηση των εξαγωγών. Είναι καλύτερα να εξάγεις 4 δις και να εισάγεις 4 δις, παρά να εισάγεις και να εξάγεις 2 δις. Γιατί; επειδή ταυτόχρονα έχεις ανάπτυξη των δραστηριοτήτων σου, επειδή δεν φτωχαίνεις χρησιμοποιώντας λιγότερα αγαθά και επειδή η σμίκρυνση του συνολικού μεγέθους της οικονομίας σου θα σε κάνει λιγότερο ανταγωνιστικό και με μικρότερες πιθανότητες να μπορείς να ανοιχτείς και σε επιπλέον αγορές. Άρα λύση και πάλι είναι η παραγωγή και οι εξαγωγές. Επίσης, εισαγωγές δεν είναι μόνο τα ακριβά ρούχα. Είναι το πετρέλαιο, τα φάρμακα, ακόμα και στοιχειώδη τρόφιμα (κρέατα) κλπ.
10. Συνεπώς, πρέπει η χώρα να στραφεί στην παραγωγή. Ποια παραγωγή; Στην παραγωγή προϊόντων με υπεραξία και περιθώριο κέρδους. Ζητάς από μία καφετέρια ένα ποτήρι νερό και ένα σακουλάκι ζάχαρη. Το πιθανότερο να μη σε χρεώσει τίποτα. Δωρεάν, θα σου πει. Σιγά τα έξοδα. Αν προσέθετε όμως μία κουταλιά καφέ και σε λίγα δευτερόλεπτα το έψηνε, θα χρέωνε 4 ευρώ για το ολοκληρωμένο προϊόν. Δεν θέλουμε λοιπόν να παράγουμε και να εξάγουμε ζάχαρη, αλλά έτοιμο καφέ. [Προφανώς, σχηματικό το παράδειγμα].
11. Ακόμα καλύτερα να παράγουμε και να εξάγουμε προϊόντα χωρίς επιπλέον κόστος παραγωγής. Αν φτιάξεις μία εφαρμογή για κινητό τηλέφωνο ή τάμπλετ, είτε πουλάς ένα κομμάτι, είτε ένα εκατομμύριο κομμάτια, το κόστος παραγωγής είναι -περίπου- το ίδιο. Ενώ αν παράγεις αγγουράκια, αυτό δεν συμβαίνει.

Συνεπώς, πρέπει η χώρα **να στραφεί στην παραγωγή** και ακόμα καλύτερα στην παραγωγή κάποιας υψηλής τεχνολογίας, ει δυνατόν.

Ποια είναι τα **εμπόδια και τα προσκόμματα** σ' αυτό; Τα εξής:

η γραφειοκρατία, η βραδυκίνησία και κωλυσιεργία του δημοσίου γενικώς αλλά και η δικαστική ειδικότερα, τα διάφορα μικροσυμφέροντα συντεχνιακά ή τοπικά και κοντόφθαλμα, η προστασία

επαγγελμάτων, η διαφθορά σε όλα τα επίπεδα δηλαδή μεγάλα, μεσαία και χαμηλά. Επίσης, η πολιτική, νομική και οικονομική-φορολογική αστάθεια. Δεν ξέρεις τι σου ξημερώνει αύριο, τι θα ισχύσει αύριο, για πόσο ακόμα θα ισχύει αυτό που ισχύει σήμερα. Η πολυπλοκότητα των διαδικασιών, το γρηγορόσημο. Η έλλειψη μηχανοργάνωσης. Η έλλειψη υποδομής στο μεγαλύτερο τμήμα της χώρας σε συνδυασμό με τον υδροκεφαλισμό που πρέπει να κατεβαίνεις στην πρωτεύουσα ακόμα και για πολύ απλές δουλειές.

Ας πάρουμε ένα **παράδειγμα**. Τι κοινό έχουν οι εξής εταιρείες: Apple, Walt Disney, Harley Davidson, Amazon, Microsoft, Hewlett Packard;

Το κοινό τους είναι ότι ξεκίνησαν στο γκαράζ των δημιουργών τους!

Ε λοιπόν σήμερα στην Ελλάδα αυτό είναι παράνομο! Για να ξεκινήσει μία επιχείρηση πρέπει να δηλώσει εμπορική έδρα. Δηλαδή: ενοίκιο, λογιστήριο, υπαλλήλους, λογαριασμοί. Χρειάζεσαι τον προϋπολογισμό ενός έτους ή περισσότερων ετών, πριν ακόμη ξεκινήσεις τις εργασίες.

Αν σκοτώσεις μία ιδέα, σκοτώνεις και τα παιδιά της. Γιατί; Για ποιον λόγο σκοτώνουμε συστηματικά τα παιδιά μιας ιδέας, δηλαδή την ενδεχόμενη επιτυχία μίας επιχειρηματικής ιδέας, πριν την ώρα της;

Η πραγματικότητα μας έδειξε ότι «με ένα άρθρο και ένα νόμο» δεν μπορεί να καταργηθεί το Μνημόνιο. Αυτό ίσως όντως ήταν σχήμα λόγου ή ακόμη περισσότερο μία ολόκληρη Γεωμετρία (σχημάτων) λόγου...

Αυτό εδώ το παράδειγμα όμως πράγματι μπορεί να ανατραπεί με ένα άρθρο και ένα νόμο: μία (νέα) επιχείρηση δύναται να δηλώνει ως έδρα της, την κατοικία του ιδιοκτήτη της.

Ποιο από τα εμπόδια που αναφέρθηκαν πιο πάνω δεν το επιτρέπει να γίνει; κανένα. Μάλλον ένα άλλο εμπόδιο: η μυωπία. Δεν είναι καιρός να φορέσουμε γυαλιά και να δούμε λίγο πιο μακριά;

Συμπέρασμα: ας αρχίσουμε να βλέπουμε λίγο πιο μακριά, ας αναρωτηθούμε τι χώρα θέλουμε, τι θέλουμε να παράγει η χώρα.

11.06.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/